MASČÁSEK

Časopis Masarykovy základní školy v Klatovech

2. číslo

11. ročník

Masarykova základní škola Klatovy,

tř. Národních mučedníků 185

pořádá pro všechny rodiče, příznivce školy a širokou veřejnost

ve čtvrtek 11. dubna 2019

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

od 14.00 do 18.00 hodin.

INFORMAČNÍ SCHŮZKY PRO RODIČE

budou probíhat

v době od 14.00 do 18.00 hodin.

Bude připravena: prohlídka budovy, učebnic, školních pomůcek a žákovských prací, virtuální výlet (v 17.00 hodin v učebně 5. A), vystoupení pěveckých sborů (ve 14.00 a v 16.00 hodin), prezentace kroužku logIQ ve 2. patře (od 14.00 do 17.00 hodin). Všechny srdečně zvou učitelé a žáci Masarykovy ZŠ Klatovy.

ÚVODEM

Milí čtenáři,
přinášíme Vám jarní číslo našeho časopisu, ve kterém najdete to nejlepší, co se v poslední době povedlo vytvořit Vašim spolužákům.
Přejeme Vám příjemné počtení.

Učíme se vyjmenovaná slova (3. A)

Myška domácí a myška polní

Byly nebyly dvě myšky. Myška polní a myška domácí. Jednou šla myška domácí na návštěvu k myšce polní. Šla a šla a najednou uviděla velkého myšáka Myškožravce. Jmenoval se tak, protože doopravdy jedl myši. Tak se schovala do trávy. Myškožravec si jí nevšiml. Myška domácí pokračovala dál. A už viděla díru myšky polní. Vlezla dovnitř a myška polní jí nabídla všechno, co měla. Rosu, obilí, oříšky. Myška domácí řekla: „Ty jak to můžeš jíst? Zítra přijdeš ke mně. Druhý den přišla myška polní k myšce domácí. Bylo tam hodně jídla. Ale mělo to háček. Byl tam kocour. A myška polní povídá: „Máš to tu hezké, ale já jsem myška polní a líp mi bude na poli. Hezky a v klidu.

napsal: Matyáš Maruška

Jak si myslivci vyprávěli o myslivcích

Vyprávěli si jednou myslivci o tom, že myslivcům to musí myslet, protože když je v lese hodně hmyzu, myší a nebo klemýždů, tak jich musí pár postřílet. Když si dopovídali o myslivcích, všimli si, že se jim tam přemnožili klemýždi. Tak nasedli do jeepů a smýkali po silnici, protože museli být rychle na klemýždolovu.

Jan Hořejší 3.A

Komiks (3. B)

LIŠKA KULIŠKA
VIKI BURTYKI 3.A
JEDNOHO LETNÍHO DNE SE LIŠKA KULIŠKA ROZHODLA, ŽE NAMALUJE OBRAZ.
TYHLE SKÁLY SEMI VŽDICKY MOC LÍBILY.
A CO TY MRAKY? TY SETI LÍBÍ TAKY?
NO JASNĚ, HNED JE SEM PŘIMALUJU BUDE TO VYPADAT LÍP.
ACH JO, MYSLELA JSEM ŽE Z TĚCHLE MRÁČKŮ PRŠET NEBUDE.
RYCHLE SCHOVEJ OBRAZ, AŤ SETI NEROZMOČÍ!
CO ŽE, JEŠTĚ VÍTR? TO NE!
ZKUSÍM HOGNITÍT.
ZÍVALE POMOC!
TAK CO OBRAZ? JE ÚPLNĚ ZNIČENÝ, VIĎ?
NÁHODOU VYPADÁ HEZKY.
JÁ BYCH HO NAZVAL „LETNÍ PŘEHANKA"!

O škole!!!
Byla jedna škola. A tam byla moc hodná paní učitelka. A právě učila děti ve 3.A. vyjmenovaná slova děti je musely vyjmenovat: my, mýt, myslit, mýlit se, hmyz, myš, klemýždě, mýtit, zamykat, smýkat, chmýří, dmýchat, nachomýtnout se, mýto, mys, Lisomyšl, Kamýk. Paní učitelka byla moc ráda, že to celá třída umí.
vyjmenovaná slova po M
VANDA SUDOVÁ 3.A

ŠNEK

Napsal a nakreslil:
Adam Šuček 3.B

Emi Ládová 3. B

ELLENKA
JUPÍ JDEME BOBOVAT NA VELKÝ KOPEC.
A JÁ JDU LYŽOVAT A POJEDU VLEKEM.
JOOOOOOOO JE DUUUUU
TAK POJEĎ FOTÍM.
VEDU A VDE MI TOOOOO!
JÁ JSEM FEČÁK LO LIDI
TEN BUDE MEZEK.
JOJO BUDE NEMEZEC.
NASHLEDANOU, UVIDÍME SE ZA TÝDEN
JOJO ZA TÝDEN NASHLEDANOU
SUPROVĚ JSEM SI ZALYŽOVALA NASHLEDANOU SUPRRR
UŽ JEDEME NASLEDANOU
NASHLEDANOU DĚKUJEM LO
Ellenka KRAUSOVÁ 3.B
LYŽOVÁNÍ

V ZOO
AHOJ NEVÍŠ KDE JE KROKODÝL JARDA?
TY TO NEVÍŠ? VČERA JARDOVI DAL NĚJAKÝ KLUK PÁREK V ROHLÍKU!
TO JE HRUZA
A JEŠTĚ K TOMU MU DAL BONBÓN
JÁ JEDNOU SNĚDL SUŠENKU A BŘÍŠKO MĚ MOC BOLELO
HELE UŽ PŘIJEL JARDO!!!
NATÁLKA HOFFMANNOVÁ 3.B
TAK JSEM TADY Z NEMOCNICE MUSELI MI VYPUMPOVAT ŽALUDEK
... A UŽ NÁS NEKRMTE!!!

Naši mazlíčci (3. B)

NAŠE kočička

Naše Vivi je moc hodná a milá kočička. Má černou srst a žlutá očka. Ale když nejsme doma, tak přece něco občas provede. Třeba shodí věci ze stolu, z poličky, nebo rozbourá mnou pracně postavené lego a tak dál... Občas nám z bytu uteče na výzvědy na chodbu, nebo do garáže.„ No jo, to asi všichni známe, že kočky rády prozkoumají kde co, že ano."

Ale co se děje u nás doma, když odjedeme na prodloužený víkend, letní dovolenou či delší návštěvu ?!? Vivi se stane paní domu a teprve teď to začíná ! Pustí si televizi, nasype granule do misek a pozve další kočky z ulice na párty.„ No tak to asi ne, ale co když..." Nejpravděpodobnější nejspíše bude, že si naše milá kočka lehne na ahvánko, otevře pohlop a pozoruje rybičky, možná si pustí vodu z kohoutku v koupelně, nebo si pokraje s chraslicí kuličkou či myšičkou ze svého hracího košíku. Ale ze všeho nejvíc se těší, až se vrátíme domů, protože jsme její rodina. Bude se k nám lísat, hlasitě vrčet a radostně vrtět ocáskem.

Pejsci
Ellenka Krausová

V jednom domečku bydlí čtyřčlenná rodina. A měli pejska. Pejsek byl hodný a milý, jmenoval se Čiko, podle známého seriálu Mrkáček Čiko. Když se řeklo: „Fuj, nesmíš", hned poslechl. Spí s námi v posteli. A když někam jedeme, hlídá ho babička. Když přijede návštěva, hned se rozběhne a začne štěkat! A naši sousedi mají fenu vlčáka. Čiko se s ní hodně kamarádí, jmenuje se Megina. Když jí jdou sousedé vyvenčit a Čiko je zrovna venku, rozběhnou se oba a začnou štěkat! Když přijde domů, dostane piškot. Rychlostí ho zhltne a běží na gauč pod peřinu. A když my jdeme štěka ven, jemu se nechce. Nejraději by proležel celý den. Sestřenice má také pejska, je to pes, který v zimě tahá sáně. Ale Čiko ho nemá rád. Jmenuje se Ulindy, je to kluk a má krásně modré oči. Je to rasa haskyj. Čiko má nejraději náš domov. A my taky.
Čiko je nejhodnější pes na světě!
Máme ho rádi.

Na co si zvířata hrají? A co se z toho vyklube?
Ema Ládová

Měli jsme psa Bena. Jeden večer k nám přijelo štěňátko. Byla to fenka. Pojmenovali jsme ji Máša a tak jsem jí koupila krásný obojek. Dělala loužičky a jak uviděla Bena, začala... No, tak třeba tu hru pojmenujeme: Kdo koho převálcuje. Vypadalo to jako menší rvačka štěněte a psa dospěláka. A kdo vyhrál? Štěně Máša! Bena doslova převálcovala! A rostla a rostla v krásné, skoro dospělé štěně s krásnýma černýma očima a černou srstí. Byli čím dál větší a hravější. Nakonec jsme měli fenku a psa, kteří byli stejně velcí. Najednou byla Máša tlustá a tlustší. A nakonec se jim narodilo 5 štěňat! A jak hezkých. A co se z toho vyklubalo? Oni se celou tu dobu měli rádi!
Konec

Naty H.

O PEJSKOVI KTERÝ SI PŘÁL BÝT HROCHEM

V jedné zvířecí vesničce žil pejsek Alík. Tuze rád si hrál se svými kamarády a prohánět kočky. Jednoho dne ho napadlo, že by rád zkusil něco nového. A řekl si: „Co kdybych zkusil být hrochem?" Na nic nečekal, sbalil si kufr a letěl prvním letadlem do Afriky. Cesta letadlem utekla jako voda a než se nadál, byl na místě. Na nic nečekal a vydal se hledat hrochy. Jako první potkal žirafu a ta mu poradila, kde je najde. Když k nim dorazil, řekl, že by chtěl zkusit žít jejich život. Hroši ho bez problémů vzali mezi sebe. Jako první vyrazili na bahenní koupel. Pejskovi se do toho moc nechtělo, ale chtěl zkusit jejich život. Koupel se mu sice zalíbila, ale brzy ho to přestalo bavit. A zeptal se trocha: „Co jiného ještě děláte?" „To je jasné, válíme se a jíme." Alík si uvědomil, že to není nic pro něho. Rychle si sbalil kufr a odjel zpět domů. Už se těšil na svou boudu a na to, jak se bude venku prohánět se svými kamarády!

KRÁLÍČEK

Byla jednou jedna rodina Nováková. A měli králíčka Fifinku. Byla hravá a veselá. Ale někdy se zatoulala jako toulavka. Byla bělostná jak sníh a měla hezká červená očička. Jednou se stalo, že se Fifinka zatoulala. Všichni ji hledali. Králíčka nemohli nikde najít. Už byli na konci vesnice a stále nic. Cestou zpátky domů zahlídli ve křoví bělostný chomáček. Když přišli blíže, zjistili, že se jedná o jejich Fifinku. To bylo radosti. Všichni byli šťastní, že našli svého milovaného králíčka. Vzali nalezence do náručí a odešli společně domů.

VIKI BURTYN 3.B

Plakáty ke kramářské písni
Znám já jeden krásný zámek

K. Půroková

M. Mundlová

M. Geigerová

Zimní den

Aneta Fialová

Dnes je venku pěkná zima,
město za okny ještě dřímá.
Uvařím si teplý čaj,
budu si číst Máchův Máj.

Po čaji si spánek dám,
aby život za to stál.
Po spánku přijde pondělí,
zas poběžím do školy.

Alergie

Veronika Nováčková
Na nebi už létá ptáček,
dej si pozor na zobáček.
Jaro už k nám přichází,
všude barvy rozhází.

Alergie už je tu,
tráva dělá neplechu.
Není důvod k veselí,
když mi nosík zalepí.

Vůně květů silně dráždí nos,
budu potřebovat pomoc.
Inhalátor u sebe mám,
abych mohl dýchat sám.

Změna období

Kateřina Suchá
Když studené jaro kabát odhodí,
slunce nám teple hřeje,
barevný svět se rázem probudí
a nejeden ptáček píseň pěje.

Veselý potok svižně zurčí,
dokola zelená se tráva,
louky i lesy sladce voní,
příroda dlouhé zimě mává.

Fejeton

Znáte ten pocit, když sedíte na gauči a koukáte do telefonu, na sociální sítě nebo na internet, co je nového. Přitom byste mohli dělat něco zajímavého, užitečného. Ale vám se nechce nic dělat, nikam jít, či sportovat. Máte chuť leda tak nadávat, nebo se vymlouvat, že vás něco bolí. Já to dobře znám. Dokonce i k napsání tohoto fejetonu jsem se dokopal a fakt se mi do toho nechtělo. Někteří lidi nechápou, jak můžeme pořád sedět na zadku a koukat do toho mobilu na sociální sítě a hrát hry. A co teprve, když se máme učit! S nechutí si vezmeme do ruky sešit a pročítáme poznámky, ale myšlenkami jsme stále mimo realitu. O učení nemáme zájem. Raději jdeme rovnou k televizi nebo k počítači, či s kamarády ven. Mládí je skvělé, nemusíme nic dělat, chodit do práce, jen tak se válíme a flákáme, dokud rodiče nezačnou nadávat.
Dan Šimek, 9. B

Líný člověk

Znáte ten pocit, když ležíte na gauči, koukáte na svůj oblíbený seriál, či pořad v televizi a najednou uslyšíte zvonek? Jaký pocit se vám vybaví? Máte se zvednout a jít otevřít, nebo zůstat ležet a koukat dál? Já to moc dobře znám. Dokonce i k psaní tohoto fejetonu sem se dostala až teď, přitom to vím už docela dlouho, ale byla jsem až moc líná to psát. Tak jsem to jako vždy nechala na poslední den.

Někteří lidi nechápou, jak můžeme pořád sedět na zadku a čučet do zdi. Asi to nikdy nezkoušeli, na zdi může být přece fůra zajímavostí. A co teprve, když se máme učit? Vezmeme si do ruky sešit, oči nám čtou stále dál a dál, ale my přemýšlíme, co budeme dělat, až se doučíme. Odpověď je tak lákavá, že toho učení necháme a vrhneme se na to rovnou. Rychle k televizi nebo mobilu. Ta svoboda je skvělá, nemusíme nic dělat, jen se válet.
Tereza Šottová

Nicnedělání - nejnáročnější lidská činnost

Nejnáročnější z oboru Nicnedělání je ,,gaučink´´, ale ne každý to vydrží. Kdo má také nervy pořád se přejídat a ležet u televize a přepínat reklamy s jídlem. Kdyby se gaučink proplácel, byla bych už dávno miliardář a pořídila si vilu s obrovským gaučem a dál si v klidu vydělávala. Nebo koukání ,,do blba´´, to je také fajn činnost. Sice u toho vypadáte kolikrát jako blázen, ale náramně to uklidňuje a nad ničím nemusíte přemýšlet.

Kdyby bylo Nicnedělání olympijská disciplína, myslím, že by se kde kdo dal na tento sport. I když náročný trénink, ustavičné převalování a jídlo někoho odradí. Pokud vás však nebaví běhat kolečka, ale sport dělat chcete, je pro vás Nicnedělání ideální činností.
Veronika Věnečková

Nicnedělání

Jako každé odpoledne sedím a hraji na počítači. Nejlepší činnost jakou znám. Najednou slyším volání mamky. Určitě ,,zase“ něco potřebuje. Několikrát protočím oči a trošku si zamumlám. Nechce se mi ani pomyslet na to, proč mě vyrušuje. Prý učení na další den, to bude zase zábava. Vezmu do ruky sešit, ale stejně nevím, co čtu. Jsem myšlenkami stále u rozehrané hry. Má zelená zeď mi připadá zajímavější, než slova napsaná v sešitu nebo v učebnici. Po hodině ,,učení“ jsem stále bez vědomostí, už abych mohl zase hrát. Nemyslím na nic jiného. Ten skvělý pocit nic nedělat, jen sedět, odpočívat a vymýšlet strategie ve hře. Kdy už budu mít opět volno? Po napsání tohoto textu si ho určitě zasloužím.
Jakub Frančík

Neblahý život hudebníka

Co asi musí takový hudebník zvládat? No, vám lidem – „nemuzikálistům“ to přijde jako nesmírně jednoduchá otázka. Myslíte si, jak dobře se máme, nemusíme se o nic starat a prakticky byste zvládli úplně to samé, dokonce bez jakéhokoliv mučení, chci říci, učení. Ale přesto se budete nadále z nějakého podivného důvodu obhajovat argumenty o vaší zaneprázdněnosti a finanční krizi.

Jenže takový správný hudebník, to nemá vůbec lehké. Doma se drtí noty nazpaměť, nespí, nejí, no dobrá, ty drobečky od sušenky na houslích tam asi nebudou pouhou náhodou... Ale, kde jsem to přestala? A to jen pro vaše hudební potěšení. No řekněte, nejsme my ale ochotní a obětaví?

Hudebník, jakožto Muzikant s velkým M, by u sebe měl nosit notový text nebo notový zápis. Dobře, noty, aby chápali i obyčejní lidé. Samozřejmě si teď pár nezdravě sebejistých jedinců nejspíš řekne: Na co noty, když máte hlavu, to si to jako nepamatujete?“ Ale milí jedinci, s dovolením vás vyvedu z omylu a zároveň poučím, nač takové noty jsou. Každý Muzikant by si měl pamatovat svůj part, na tom se nic nemění, ale i když jsme hudební géniové, stane se, že máme, jak to říci elegantně - „vokno“. A přesně pro takový případ tu je notový zápis.

Ale i s notovým zápisem jsou nepříjemné a bohužel časté komplikace. Jdete po ulici, v ruce máte noty, někdo do vás strčí, noty spadnou na zem a při velkém štěstí do mokra nebo do nějaký odporný srajdy. A noty umí samozřejmě létat, takže jim nevadí, když k tomu ještě zafouká vítr a ony se dostanou dál od majitele. No ale co teprve, když přijdete na zkoušku kapely? Nejen, že jste přišli pozdě, nemáte místo na sezení a svůj stojánek na noty, ale vy nemáte ani ty noty. Takže jste rádi, že vás dirigent aspoň nechal v kapele, když už vás vyhodil ze zkoušky.

Jestli si někdo z vás myslí, že si můžeme přijít na koncert v mikině od Under Armouru, v kšiltovce od New Ery a vytahaných teplácích, z nichž koukají Calvinky, doporučila bych mu navštívit nějaký koncert. A když říkám koncert, nemyslím tím to skřípání, co se v dnešní době označuje za hudbu. Ne, že by ladění houslí někdy nevydávalo podobné sluch ochromující zvuky, ale to je v zájmu umění. A pokud se někdo z vás domnívá, že hrát v těsném kvádru bránícím v pohybu, v šatech, co vás škrtí, svědí nebo v nich nemůžete pořádně dýchat, vlastnoručně ho propleskám, aby se probral a uvědomil si, co hudbě přinášíme za oběť. A to nepočítám hodiny strávené tvrdým drillem a neustálým přehráváním složitých úseků.

Tak to už jsme částečně probrali každodenní problémy Muzikantů. Ale snad největší dilema je, když se váš nástroj odmítne naladit, prostě rezignuje. To se najednou z vašeho milovaného děťátka stane protivník a to velmi protivný. Po chvíli potupného prošení vám dojdou nervy a trpělivost, tudíž máte chuť začít řvát, praštit s protivníkem o židli, pak o zem a nakonec ho zahodit. Zkrátka lidi, radši na nic nehrajte, stojí vás to jen zbytečné nervy, starosti, čas a peníze.

Ale jinak jsou hudebníci velmi milí, ochotní, tolerantní, trpěliví, hudebně, ale i v jiném uměleckém směru nadaní, klidní, úspěšní, schopní, talentovaní a skromní lidé.

Lucie Švejdová

Sněženka

Kdysi žil jeden mladík. Tento mladík na všechny působil velmi arogantním a sebestředným dojmem, a proto s ním nikdo nechtěl spolupracovat. Když mu bylo osmnáct, rodiče ho poslali pracovat do nedalekého údolí na pole, aby se naučil vycházet s lidmi. Za dva roky práce si našel spoustu přátel, zesílil a zbavil se všech špatných vlastností. Jednou v březnu opět pracoval. Dole v údolí už moc sněhu nebylo, ale hory měly ještě dostatečnou sněhovou zásobu. Najednou se strhla lavina a zasypala celé údolí i s polem, na kterém pilně pracovali lidé. Většina dělníků se stihla zachránit, jen ten mladík a několik jeho spolupracovníků zůstalo pod sněhem. Když chlapce našli, pohřbili ho na nedalekém hřbitově. Na místě, kde mladíka objevili, rostla každý rok na jaře malá kvítka. Později se jim začalo říkat sněženky. Sněženky reprezentují všechny chlapcovy vlastnosti - sílu, pracovitost a kolektivitu.

Jakub Beneda

Sněženka

Když syn boha Dia, Hérakles, splnil jedenáct úkolů, které mu zadal jeho bratr Eurystheus, zbýval mu už jen poslední - přivést trojhlavého psa Kerbera do Mykén. Hádes, bůh podsvětí, svolil, že může Hérakles Kerbera odvést, ale nesmí použít hrubou sílu. To se Héraklovi povedlo. Jakmile však pes vyšel na světlo, začaly mu z tlamy téct jedovaté sliny. Tam, kam slina dopadla, vykvetla jedovatá rostlina. Jedna taková rostlina byla bílá jako sníh, jen ten jed ji kazil. Bohyně Démether proměnila květinu v dívku, jež bude muset i se svými sestrami přečkat zimu v lidské podobě. Až začátkem jara se opět změní v rostlinu. I z něčeho tak ošklivého, jako jsou sliny trojhlavého psa, může vzniknout něco tak krásného a křehkého, jako je sněženka.

Tereza Hanzelínová

Sněženka

Žila jednou jedna dívka, říkali jí Sněženka. Byla skromná a hodná, ale její rodina ji neměla ráda, protože Sněženka oplývala krásou, zatímco její dvě sestry byly škaredé. Matka a sestry zakázaly Sněžence vycházet z domu, aby se do ní nikdo nezamiloval. Sněženka se jednou v noci pokusila utéci z domu oknem, avšak shodila nechtěně matčinu pozlacenou vázu, která se rozbila. Matka se velmi rozzlobila, odvedla Sněženku hluboko do lesa a řekla jí, aby se už domů nevracela. Sněženka zlou matku poslechla a zůstala sama v lese. Už ani chodit nemohla, jak byla tou krutou zimou, která venku vládla, oslabená. Zůstala tedy sedět vedle vysokého stromu a pozorovala sníh, jenž se tiše snášel k zemi. Sněženka měla dobré srdce, které hřálo. Každá sněhová vločka dopadající na děvče roztála. A tak tam smutná a promrzlá dívka seděla, až vydechla naposledy. Bohům se Sněženky zželelo a proměnili ji v bílou květinu. Aby nebyla sama, vykouzlili kolem ní několik dalších stejných květin, které vykvétají vždy na jaře jako první nejsilnější květiny.

Pavla Boučková

Výklad – vymyšlené výrazy 9. B

Subtilní konexe

Subtilní konexe je psychologický pojem vyjadřující spojení myslí dvou odlišných živočichů. Živočichové mající tuto schopnost se můžou napojit na mysl zvířete nebo člověka. Díky tomuto jevu jsme konečně schopni porozumět chování zvířat. Gradace subtilní konexe nám umožnila dozvědět se, proč chameleon (tzv. "převlékač kabátů") mění barvy v různém prostředí. Vyjadřuje takto změnu názoru na okolní živočišné druhy. Zda má nějaké konkrétní zvíře tuto schopnost, nedokážeme s určitostí zjistit. (R. Malátová, D. Šimek, M. Zemančík)

Mezikontinentální frcuch

Je čepice, která vás přenese světelnou rychlostí na určitý kontinent. Tento produkt vymyslel a zkonstruoval ruský jaderný fyzik Berďan Michajlovič. Přístroj funguje na principu štěpení atomů, při kterém vzniká velké množství energie. Při startu čepice se nesmí vyskytovat nikdo v okruhu 50 metrů, jinak se energie zastaví. Čepici nesmějí používat děti do tří let, protože jejich těla nejsou ještě vyvinutá.

(J. Majer, Z. Fejfárek, M. Beran)

ZÁVĚREM

Doufáme, že jste se při čtení pobavili a také ocenili nápaditost svých spolužáků. Užívejte si další dny vonící jarem a nezapomínejte na to, že čtení je bezva zábava.

Loučí se s Vámi Masčásek.

Na vydání tohoto čísla se podíleli:

žáci 3. A, 3. B,

Aneta Fialová, Kateřina Suchá, Veronika Nováčková, Jakub Beneda, Tereza Hanzelínová, Pavla Boučková, Kateřina Půroková, Michaela Mundlová, Michala Geigerová, Tereza Šotová, Jakub Frančík, Daniel Šimek, Lucie Švejdová, Veronika Věnečková, Radka Malátová, Martin Zemančík, Jakub Majer, Zdeněk Fejfárek, Michal Beran

Mgr. Jana Karhanová

Mgr. Jana Králová